

Cartea lui Daniel - O sută șaptezeci și opt

Paralele profetice: Desfășurarea lui Daniel 11 în zilele din urmă

Jeff Pippenger

2024-04-08

Versetele șaisprezece până la nouăsprezece din capitolul unsprezece al lui Daniel reprezintă istoria care începe odată cu legea duminicală ce urmează să fie promulgată în curând în Statele Unite și continuă până când Mihail Se va ridica și timpul de probă al omenirii se va încheia. Prin urmare, ele reprezintă de asemenea și istoria versetului patruzeci și unu până la versetul patruzeci și cinci din același capitol.

Dar cel ce va veni împotriva lui va face după bunul său plac, și nimeni nu-i va putea sta înaintea; și va sta în țara cea slăvită, care va fi nimicită de mâna lui. Își va îndrepta, de asemenea, fața ca să intre cu puterea întregii sale împărății, având împreună cu el oameni dreți; astfel va face; și i-o va da pe fiica femeilor, ca s-o corupă; dar ea nu va sta de partea lui, nici nu va fi pentru el. După aceea își va întoarce fața spre ostroave și va lua multe; dar o căpetenie, pentru sine însuși, va face să înceteze ocară adusă de el; fără propria lui ocară, o va întoarce asupra lui. Apoi își va întoarce fața spre cetățuia țării sale; dar se va poticni și va cădea și nu va mai fi găsit. Daniel 11:16–19.

Când sora White a abordat împlinirea finală a capitolului unsprezece din Daniel, ea a declarat „că o mare parte din istoria care s-a împlinit în această profeție se va repeta”. Versetele patruzeci și unu până la patruzeci și cinci repetă istoria profetică a acestor versete. Versetele s-au împlinit atunci când Roma păgână a preluat controlul asupra lumii prin cucerirea mai întâi a trei zone geografice.

„Deși Egiptul nu a putut sta în picioare înaintea lui Antioh, împăratul de la mieznoapte, nici Antioh nu a putut sta în picioare înaintea romanilor, care veneau acum împotriva lui. Nicio împărăție nu mai era în stare să se împotrivescă acestei puteri în ascensiune. Siria a fost cucerită și adăugată Imperiului Roman când Pompei, în anul 65 î.Hr., l-a lipsit pe Antiohus Asiaticus de stăpânirile sale și a redus Siria la rangul de provincie romană.”

„Aceeși putere urma, de asemenea, să stea în Țara Sfântă și s-o mistuie. Roma a ajuns să fie legată de poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 162 î.Hr., dată de la care ocupă un loc proeminent în calendarul profetic. Totuși, ea n-a dobândit jurisdicție asupra Iudeei prin cucerire efectivă decât în anul 63 î.Hr.; și anume în felul următor.”

“La întoarcerea lui Pompei din expediția sa împotriva lui Mithridates, regele Pontului, doi pretendenți, Hyrcanus și Aristobul, se luptau pentru coroana Iudeii. Cauza lor a fost adusă înaintea lui Pompei, care a înțeles curând nedreptatea pretențiilor lui Aristobul, dar a dorit să amâne hotărârea în această chestiune până după mult dorita sa expediție în Arabia, făgăduind apoi să se întoarcă și să le rânduiască treburile după cum avea să pară drept și cuviincios. Aristobul, pătrunzând adevăratele sentimente ale lui Pompei, s-a grăbit înapoi în Iudeea, și-a înarmat supușii și s-a pregătit pentru o apărare viguroasă, hotărât, cu orice preț, să păstreze coroana, despre care prevedea că avea să fie atribuită altuia. Pompei l-a urmărit îndeaproape pe

fugar. Când s-a apropiat de Ierusalim, Aristobul, începând să se căiască de purtarea sa, a ieșit înaintea lui și s-a străduit să aplaneze lucrurile, făgăduind supunere deplină și mari sume de bani. Pompei, primind această ofertă, l-a trimis pe Gabinius, în fruntea unui detașament de ostași, să primească banii. Dar când acel locotenent-general a ajuns la Ierusalim, a găsit porțile închise împotriva lui și i s-a spus de pe ziduri că cetatea nu avea să se țină de învoială.”

„Pompeius, ne să fie înșelat în felul acesta fără pedeapsă, l-a pus în lanțuri pe Aristobul, pe care îl ținuse cu sine, și a pornit îndată împotriva Ierusalimului cu întreaga sa armată. Partizanii lui Aristobul erau pentru apărarea locului; cei ai lui Hyrcanus, pentru deschiderea porților. Aceștia din urmă fiind majoritari și biruind, lui Pompeius i s-a dat intrare liberă în cetate. Atunci adepții lui Aristobul s-au retras pe muntele templului, pe deplin hotărâți să apere acel loc, tot atât de hotărât pe cât era Pompeius să-l supună. La capătul a trei luni s-a făcut o spărtură în zid, suficientă pentru un asalt, iar locul a fost cucerit prin ascuțișul sabiei. În cumplitul măcel care a urmat, douăsprezece mii de persoane au fost ucise. Era o priveliște zguduitoare, observă istoricul, să-i vezi pe preoți, angajați în acel timp în slujba dumnezeiască, cum, cu mână liniștită și cu țel statornic, își continuau lucrarea lor obișnuită, părând cu totul neștiutori de tumultul sălbatic, deși pretutindeni în jurul lor prietenii le erau dați măcelului și deși adesea propriul lor sânge se amesteca cu acela al jertfelor lor.”

„După ce a pus capăt războiului, Pompei a dărâmat zidurile Ierusalimului, a trecut mai multe cetăți de sub jurisdicția Iudeii sub cea a Siriei și a impus tribut iudeilor. Astfel, pentru prima dată, Ierusalimul a fost pus prin cucerire în mâinile acelei puteri care urma să țină „țara cea slăvită” în strânsoarea ei de fier până când avea s-o mistuie cu totul.

„‘VERSIUNEA 17. El își va îndrepta, de asemenea, fața ca să intre cu puterea întregii sale împărății, și cei dreپți împreună cu el; astfel va face: și îi va da fiica femeilor, spre a o corupe; dar ea nu va sta de partea lui, nici nu va fi pentru el.’”

„Biskup Newton podaje inne odczytanie tego wersetu, które zdaje się jaśniej wyrażać jego sens, jak następuje: ‘Zwróci także swoje oblicze, aby siłą wtargnąć do całego królestwa’. Werset 16 doprowadził nas do podboju Syrii i Judei przez Rzymian. Rzym uprzednio podbił Macedonię i Trację. Egipt był teraz wszystkim, co pozostawało z ‘całego królestwa’ Aleksandra, a co nie zostało poddane władzy rzymskiej, która to władza zwróciła teraz swoje oblicze, aby siłą wtargnąć do tego kraju.’”

„Ptolemeu Auletes a murit în anul 51 î.Hr. El a lăsat coroana și regatul Egiptului fiului și fiicei sale mai mari, Ptolemeu și Cleopatra. În testamentul său s-a prevăzut ca ei să se căsătorească între ei și să domnească împreună; iar, deoarece erau tineri, au fost puși sub tutela romanilor. Poporul roman a acceptat această însărcinare și l-a numit pe Pompei ca tutore al tinerilor moștenitori ai Egiptului.”

「ポンペイウスとカエサルとの間に、ほどなく争いが起こり、両将軍の間で有名なファルサルスの戦いが戦われた。ポンペイウスは敗北して、エジプトへ逃れた。カエサルは直ちに彼を追ってそこへ赴いたが、その到着に先立って、ポンペイウスは、自らが後見人に任じられていたプトレマイオスによって卑劣にも殺害された。そこでカエサルは、ポンペイウスに与えられていた任命、すなわちプトレマイオスおよびクレオパ

トラの後見人としての任を引き受けた。彼が見いだしたエジプトは、内乱によって騒擾のうちにあり、プトレマイオスとクレオパトラとは互いに敵対し、彼女は統治における自らの分を奪われていた。それにもかかわらず、彼はためらうことなく、その小兵力、騎兵八百、歩兵三千二百を率いてアレクサンドリアに上陸し、その争いを審理して、その解決に当たった。騒擾は日ごとに増し加わり、カエサルは自らの小兵力ではその地位を保持するに足りないことを知り、また、その季節に吹く北風のためにエジプトを去ることもできなかった。小アジアへ使者を送り、その地方にいた自軍のすべての部隊に、できるだけ速やかに援軍として来るよう命じた。

„În chipul cel mai trufaș, el a decretat ca Ptolemeu și Cleopatra să-și desființeze oștirile, să se înfățișeze înaintea lui pentru o împăcare a neînțelegerilor dintre ei și să se supună hotărârii sale. Egiptul fiind un regat independent, acest decret trufaș a fost socotit o ofensă adusă demnității sale regale, fapt pentru care egiptenii, puternic mâhniți, au pus mâna pe arme. Cezar a răspuns că el acționa în virtutea voinței tatălui lor, Auletes, care își pusese copiii sub ocrotirea senatului și a poporului Romei, a cărui întreagă autoritate era acum investită în persoana sa ca consul; și că, în calitate de ocrotitor, avea dreptul să arbitreze între ei.

„Lucrul a fost în cele din urmă adus înaintea lui, iar apărători au fost desemnați să susțină cauza părților respective. Cleopatra, cunoscând slăbiciunea marelui cuceritor roman, a socotit că frumusețea prezenței sale avea să fie mai eficace în a-i asigura o judecată în favoarea ei decât orice apărător pe care l-ar fi putut angaja. Pentru a ajunge în prezența lui fără să fie observată, ea a recurs la următorul vicleșug: întinzându-se în toată lungimea într-un mănunchi de haine, Apolodor, slujitorul ei sicilian, l-a înfășurat într-o pânză, l-a legat cu o curelușă și, ridicându-l pe umerii săi herculeeni, s-a îndreptat spre încăperile lui Cezar. Pretinzând că are un dar pentru generalul roman, a fost lăsat să treacă prin poarta cetății, a intrat în prezența lui Cezar și a depus povara la picioarele lui. Când Cezar a dezlegat acest mănunchi însuflețit, iată, frumoasa Cleopatra stătea înaintea lui. Era departe de a fi nemulțumit de acest vicleșug și, fiind de un caracter descris în 2 Petru 2:14, cea dintâi privire a unei persoane atât de frumoase, spune Rollin, a avut asupra lui întregul efect pe care ea îl dorise.”

„Cezar a hotărât în cele din urmă ca fratele și sora să ocupe tronul împreună, potrivit intenției testamentului. Pothinus, ministrul principal al statului, fiind acela care contribuise în chip hotărâtor la alungarea Cleopatrei de pe tron, se temea de urmările restaurării ei. De aceea a început să stârnească gelozie și ostilitate împotriva lui Cezar, insinuând în mijlocul poporului că el intenționa în cele din urmă să-i dea Cleopatrei puterea deplină. Curând a urmat o răscălmășă. Achilles, în fruntea a 20.000 de oameni, a înaintat pentru a-l alunga pe Cezar din Alexandria. Dispunând cu pricepere micul său corp de oaste pe străzile și în ulițele cetății, Cezar n-a întâmpinat nicio dificultate în respingerea atacului. Egiptenii au încercat să-i distrugă flota. El a răspuns arzând-o pe a lor. Unele dintre corăbiile cuprinse de flăcări fiind purtate spre chei, câteva dintre clădirile cetății au luat foc, iar vestita bibliotecă din Alexandria, care cuprindea aproape 400.000 de volume, a fost nimicită.”

“An cogadh ag éirí níos bagraithí, chuir Caesar fios ar chabhair chuig na tíortha comharsanacha go léir. Tháinig cabhlach mór ón Áise Bheag i gcabhair air. Chuir Mithridates chun bealaigh chun na hÉigipte le arm a tógadh sa tSiria agus sa Chilicia. Chuaigh Antipater

an tIdúmaeach leis agus 3,000 Giúdach aige. Na Giúdaigh, a bhí i seilbh na mbearnaí isteach san Éigipt, cheadaigh siad don arm dul ar aghaidh gan bhac. Gan an comhoibriú seo ar a bpáirt, b'éigean don phlean ar fad teip. Shocraigh teacht an airm seo toradh an choimhlinte. Cuireadh cath cinniúnach in aice leis an Níol, agus bua iomlán ag Caesar mar thoradh air. Báthadh Ptolemy, agus é ag iarraidh éalú, san abhainn. Ansin ghéill Alexandria agus an Éigipt go léir don bhuaiteoir. Bhí an Róimh anois tar éis dul isteach i ríocht bhunaidh Alastair go léir agus í a ionsú.”

„Prin «cei drepti» ai textului sunt, fără îndoială, înțeleși iudeii, care i-au dat ajutorul deja menționat. Fără aceasta, el ar fi trebuit să eșueze; cu el, a supus pe deplin Egiptul puterii sale, în anul 47 î.Hr.”

„Fiica femeilor, stricând-o.” Pasiunea pe care Cezar o concepușe pentru Cleopatra, de la care a avut un fiu, este indicată de istoric drept singurul motiv pentru care a întreprins o campanie atât de primejdioasă precum războiul egiptean. Aceasta l-a ținut în Egipt mult mai mult decât cereau treburile sale, el petrecând nopți întregi în ospete și desfrâu împreună cu regina cea destrăbălată. „Dar”, a spus prorocul, „ea nu va sta de partea lui, nici nu va fi pentru el.” Cleopatra s-a unit apoi cu Antoniu, vrăjmașul lui Augustus Cezar, și și-a folosit toată puterea împotriva Romei.

„STIHUL 18. După aceasta își va întoarce fața spre insule și va lua multe; dar o căpetenie, pentru sine însăși, va face să înceteze ocară adusă de el; fără propria sa ocară, o va face să se întoarcă asupra lui.”

„Războiul cu Farnace, regele Bosforului Cimerian, l-a îndepărtat în cele din urmă din Egipt. «La sosirea sa acolo unde se afla vrăjmașul», spune Prideaux, «el, fără să-și acorde vreun răgaz nici sieși, nici lor, s-a aruncat îndată asupra lor și a dobândit asupra lor o biruință deplină; despre care i-a scris unui prieten al său în aceste trei cuvinte: Veni, vidi, vici; Am venit, am văzut, am biruit.» Partea din urmă a acestui verset este învăluită într-o anumită obscuritate și există deosebire de păreri cu privire la aplicarea ei. Unii o aplică unei perioade mai timpurii din viața lui Cezar și socotesc că găsesc o împlinire în conflictul său cu Pompei. Dar evenimentele precedente și următoare, clar definite în profeție, ne constrâng să căutăm împlinirea acestei părți a prezicerii între biruința asupra lui Farnace și moartea lui Cezar la Roma, așa cum este adusă în atenție în versetul următor. O istorie mai deplină a acestei perioade ar putea scoate la lumină evenimente care ar face neîmpovărată aplicarea acestui pasaj.”

„VERSUL 19. Apoi își va întoarce fața spre fortăreața țării sale; dar se va poticni și va cădea, și nu va mai fi găsit.”

„După această cucerire, Cezar a înfrânt ultimele rămășițe ale taberei lui Pompei, pe Cato și Scipio în Africa, iar pe Labienus și Varus în Spania. Întorcându-se la Roma, „fortăreața țării sale”, a fost făcut dictator pe viață; și i-au fost acordate și alte puteri și onoruri care l-au făcut, în fapt, suveran absolut al întregului imperiu. Dar profetul spusese că el avea să se poticnească și să cadă. Limbajul implică faptul că răsturnarea sa avea să fie bruscă și neașteptată, asemenea unei persoane care se poticnește din întâmplare în mersul său. Și astfel acest om, care a luptat și a câștigat cinci sute de bătălii, a cucerit o mie de cetăți și a ucis un milion o sută nouăzeci și

două de mii de oameni, a căzut nu în vacarmul bătăliei și în ceasul luptei, ci atunci când socotea că drumul său este neted și presărat cu flori, și când se credea că primejdia este departe; căci, luându-și locul în sala senatului pe tronul său de aur, pentru a primi din mâinile acelui for titlul de rege, pumnalul trădării l-a lovit deodată în inimă. Cassius, Brutus și alți conspiratori s-au năpustit asupra lui, și el a căzut, străpuns de douăzeci și trei de răni. Astfel s-a poticnit și a căzut deodată, și nu a mai fost găsit, 44 î.Hr.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Împlinirea istorică a Romei păgâne (împăratul de la mieznoapte), prin așezarea ei pe tron, este o istorie care prefigurează istoria întronării Romei moderne în cadrul unirii întreprinse care are loc la legea duminicală ce urmează să vină în curând. Această istorie este, de asemenea, tipificată în versetele treizeci până la treizeci și șase, care au identificat momentul când papalitatea a fost așezată pentru prima dată pe tron în 538. Versetele șaisprezece până la nouăsprezece și versetele treizeci și unu până la treizeci și șase reprezintă ambele ridicarea și căderea finală a curiei Romei. Acea istorie a fost reprezentată și în versetele cinci până la nouă, când primul împărat de la mieznoapte a fost așezat după ce a cucerit trei zone geografice. După aceea, el a intrat într-un tratat cu împăratul de la miezăzi, dar a rupt tratatul, iar ca răspuns împăratul de la miezăzi a provocat o rană de moarte, iar împăratul de la mieznoapte a murit în captivitatea Egiptului.

Versetele cinci până la nouă, versetele șaisprezece până la nouăsprezece și versetele treizeci până la treizeci și șase prezintă trei linii profetice care se împlinesc în versetele patruzeci până la patruzeci și cinci. Când sora White a arătat că „mult din istoria care s-a împlinit în această profecie se va repeta”, aceasta a însemnat, de fapt, că întregul capitol ilustrează versetele patruzeci până la patruzeci și cinci. Versetele douăzeci până la douăzeci și doi identifică nașterea și moartea lui Hristos, reprezentând astfel timpul sfârșitului atât în 1798, cât și în 1989 prin nașterea Sa, iar apoi moartea Sa pe cruce a reprezentat 22 octombrie 1844 și legea duminicală.

Stihul douăzeci și trei identifică alianța dintre iudei și Roma, în timpul istoriei revoltei macabeene. „Alianța” din acea istorie este reprezentată de datele 161 î.Hr. și 158 î.Hr. Istoria macabeeană reprezintă o linie internă care își găsește începutul într-o „alianță” dintre Roma și iudeii macabei, alianță care a fost inițiată de iudei și care, în cele din urmă, s-a încheiat cu iudeii declarând că nu au alt împărat decât pe Cezar. Stihul douăzeci și trei urmează, desigur, după stihurile douăzeci și unu și douăzeci și doi, iar stihul douăzeci și unu identifică nașterea lui Hristos, care este un timp profetic al sfârșitului, iar stihul douăzeci și doi identifică crucea, care reprezintă legea duminicală.

La cruce, iudeii l-au recunoscut pe Cezar (Roma) drept împăratul lor, iar „legământul” din versetul douăzeci și trei face referire la începutul alegerii iudeilor de a sluji Romei, chiar în punctul final al proclamării de către iudei a loialității lor față de Roma. Sfârșitul iudeilor, așa cum este reprezentat la cruce, este urmat de începutul asocierii iudeilor cu Roma.

Versetele douăzeci și patru până la treizeci descriu cei trei sute șaiszeci de ani în care Roma păgână a domnit în mod suprem, de la Bătălia de la Actium din anul 31 î.Hr. până la transferarea capitalei de la Roma la Constantinopol în anul 330. Perioada de trei sute șaiszeci de ani prefigurează cei o mie două sute șaiszeci de ani în care Roma papală a domnit în mod suprem, iar împreună ele reprezintă perioada din versetul patruzeci și unu, și întreita unire care are loc la legea duminicală ce

va veni în curând, până la încheierea timpului de probă.

Toate liniile profetice ale istoriei din capitolul unsprezece se aliniază cu ultimele șase versete din Daniel unsprezece, însă istoria profetică de la vremea sfârșitului, în 1989, reprezentată în versetul patruzeci până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu, este „acea parte a profeției lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă”. Istoria care este lăsată necompletată în versetul patruzeci este Descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată când vremea este aproape, chiar înainte de încheierea timpului de probă.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Avem poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, care este duhul prorociei. În Cuvântul lui Dumnezeu se găsesc nestemate de neprețuit. Cei care cercetează acest Cuvânt trebuie să-și păstreze mintea limpede. Niciodată nu ar trebui să îngăduie apetitului pervertit în mâncare sau băutură.”

„Dacă vor face aceasta, creierul va fi zăpăcit; ei nu vor fi în stare să suporte încordarea de a cerceta în profunzime pentru a descoperi înțelesul acelor lucruri care se referă la scenele finale ale istoriei acestui pământ.”

„Când cărțile lui Daniel și Apocalipsa vor fi înțelese mai bine, credincioșii vor avea o experiență religioasă cu totul diferită. Li se vor oferi asemenea priveliști ale porților deschise ale cerului, încât inima și mintea vor fi impresionate de caracterul pe care toți trebuie să-l dezvolte pentru a ajunge la fericirea care va fi răsplata celor cu inima curată.

„Domnul îi va binecuvânta pe toți cei care vor căuta cu umilință și blândețe să înțeleagă ceea ce este revelat în Apocalipsa. Această carte cuprinde atât de mult din ceea ce este plin de nemurire și încărcat de slavă, încât toți cei care o citesc și o cercetează cu stăruință primesc binecuvântarea făgăduită celor «ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea».”

„Un lucru va fi cu siguranță înțeles din studiul cărții Apocalipsa — că legătura dintre Dumnezeu și poporul Său este strânsă și categorică.”

„Se vede o legătură minunată între universul cerului și această lume. Lucrurile descoperite lui Daniel au fost apoi completate prin descoperirea făcută lui Ioan pe insula Patmos. Aceste două cărți trebuie studiate cu grijă. De două ori Daniel a întrebat: Câtă vreme va mai fi până la sfârșitul timpului?”

„Și am auzit, dar n-am înțeles; atunci am zis: O, Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri? Și El a zis: Mergi pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege. Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și va fi așezată urâciunea pustiirii, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Ferice de cel ce așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Dar tu, mergi pe calea ta până va veni sfârșitul; căci tu te vei odihni și te vei ridica la partea ta de moștenire la sfârșitul zilelor.”

„Leul din seminția lui Iuda a fost Cel care a deschis cartea pecetluită și i-a dat lui Ioan descoperirea a ceea ce trebuia să fie în aceste zile de pe urmă.“

„Daniel a stat în partea sa ca să-și poarte mărturia, care a fost pecetluită până la vremea sfârșitului, când solia primului înger avea să fie proclamată lumii noastre. Aceste lucruri sunt de o importanță infinită în aceste zile din urmă; dar, în timp ce «mulți vor fi curățiți, albiți și încercați», «cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege». Cât de adevărat este aceasta! Păcatul este călcarea Legii lui Dumnezeu; iar aceia care nu vor primi lumina cu privire la Legea lui Dumnezeu nu vor înțelege proclamarea soliilor primului, al doilea și al treilea înger. Cartea lui Daniel este desigilată în descoperirea dată lui Ioan și ne poartă înainte până la ultimele scene ale istoriei acestui pământ.”

„Vor frații noștri ține seama că trăim în mijlocul primejdiilor zilelor din urmă? Citiți Apocalipsa în legătură cu Daniel. Învățați aceste lucruri.” Testimonies to Ministers, 114, 115.